

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ο πατέρας μου δεν λέει καλό για κανένα ! Μην άκοιες τον πατέρα μου ! 'Ο κ. Εθαγγελάκης ένας άνθρωπος του κόσμου, ζωής πρέπει. Κι' άς τό ποιος ζωάρας ! κοινωνικός είναι πολύ άνά- τερος από... από τον πατέρα μου. Κι' από σένα !...

— 'Ε, λοιπόν γι' αυτό κι' έγω δεν τον θέλω !

— Τώρα είναι άσφα.

— Δώρα ! Θά γινή μεγάλη ιστορία ξενατίας αυτού του άν- θρώπου !...

— 'Αν είσαι τρελλός !...

— Θά μέ κανης γά τον διώξω άν έρθη στο σπίτι και νά τον βρίσσο άν μας ξαναπληρώση έξω. Και φαντάσου τι συνέπειες μπο- ρεί νάξη αυτό !

— 'Ε ! θά σε προσκαλέση σε μονομαχία και θά σε σκοτώση !

— Αυτό η Δώρα τό είχε κι' έναν τρόπο, πού ο Νίκος εκόπηκε.

— Και θά σου άρσασε αυτό ; ψιθύρισε μόνο.

'Η Δώρα τον κοιτάζε. Κι' από τη στιγμή αυτή, άλλαξε ύφος ολοσδιόλου.

— Οχι, καθίστε, τού είχε μαλακά, σχεδόν τρυφερά : Τι άνόη- τος πού είσαι !... Λες λόγια στον άέρα, μέ κανεις νά λέω κι' έγω... Και περνώντας τό χέρι της στό μπράτσο του εξακολούθησε :

— Τιποτ' άπ' αυτά !... Τρωγόμαστε τώρα ολοσδιόλου χωρίς λόγο !... Νομίζεις, άλήθεια, πως είχα έγω τίποτα ποτέ μ' αυτόν τον άνθρωπο ; 'Η πως ερωμαστήθηκα καθόλου πού τον ξαναείδα ; Μά όχι, όχι, σου όρκίζομαι !... 'Η ζήλεια σου, πού στην άρχή την έκανα γοστό, καταφέρε στο τέλος νά μέ φροσάση. Σε πιζάρωση, τό καταλαβαίνεις !... Μη φοβάσαι τίποτα ! Είμαι 'έβανη ποτέ αυτός δεν θάβη στο σπίτι μας. Την έννοια μας έχει, βλέπεις ! Τό είχε έτσι, από εγγένεια. Μά κι' άν έβη, σου ύποσχομαι, σου δίνω τό λόγο μου, νά μη τον δεχτώ. Τι άλλο θέλεις ;

— Κι' άν σε βρή έξω καινού φορά ;

— Θά τον χωρητήσω και θά του μιλήσω... ψυχρά. Τι άνάγκη τον έχω ; 'Ας καταλήξη έπί τέλους πως δεν μου κάνει ούτε τιμή ούτε ευχαρίστη. 'Ο πατέρας μου σου είχε πολύ καλά γι' αυτόν. Δεν έχει καθόλου καλή φήμη στον κόσμο. Μπορεί νά είναι άξιομα- τικός κι' από οικογένεια, μέ κανένα, δεν τον έχει σε ύπόληψη. Παιές, χάνει, χροώνεται, πίνει... κι' άλλα έλαττώματα έχει πολλά. 'Ας τον νά χαθή !...

Τά πιστεύει αυτά ο Νίκος :

'Όχι όλα βέβαια... 'Όσοιδήποτε, άφού τοΰδωσε τό λόγο της πως δεν θά τον δεχόταν στο σπίτι, δεν της μίλησε πιά. 'Αλλά δεν υποσώσε και νά ηττάση. 'Απ' την ήμερα εκείνη, ο νους του ήταν όλο στον Εθαγγελάκη. Είχε γίνει ο κενάλης του. Κάθε φορά πού γυρζε στο σπίτι, τό πρώτο πού φηότοσε, ήταν μνή κανένας κνίρας. Δεν άφνε τη Δώρα νά βραίνη μόνη : έκανε πάντα όπτε νά την συνοδεύη κι' η μητέρα του. Στο γοισμό τις φηότοσε πούδν και πούδν είδαν στο δρόμο. Κι' όταν έβγαίνε με τη γυναίκα του, δεν έμπαινε πουθενά άν δεν έβλεπε πρώτα πως δεν ήταν μέσα ο Εθαγγελάκης. Κι' πιά άφού έβγαίνε, ο φήβς του κι' ο τρώμος του ήταν μνή έβλεπε άξια τον άνεπιθύμητο.

Τό μαρτύριο αυτό του Νίκου βίταζε δέκα, δεκαπέντε μέρες. Μά κι' η Δώρα σ' αυτό τό διάστημα ζούσε σε μιá άγονία. Αυτή πάλι περίμενε τον Εθαγγελάκη, η νά πήη σπίτι της, — και θάβρι- σκε τρόπο νά τον δεχθή και νά τ' μιλάσση, — η νά τον ιδή του- λάχιστο στο δρόμο. Μά ο άξιοματικός, δεν φαινόταν πουθενά. Κι' η Δώρα άπορούσε : Τι έβγαίνε ; Μη δεν τού είχε δείξει άρετά την ευχαρίστησή της ; Μη δεν την λοζάριαζε πιά γιά τίποτα, τώρα πού την ξανάβρισκε παντρεμένη, και μόνο από τυπική ευγένεια είχε προτρέψει εκείνη τή βίτα ; 'Η μνή είχε άναγκασθεί νά φήη πάλι άπ' την 'Αθήνα ; 'Αλλωστε τόξε πεί : «άν τό καταφέρο πρην φύγω»...

'Ω, πώς παρακαλούσε η Δώρα νάταν αυτό !... Και τρεις μήνες, κι' έξη, κι' ένα χρόνο ήταν ικανή νά τον περιμένη, χωρίς νά γοισή νά κοιτάξη άλλον. Γιατί ο άν- θρωπος αυτός της άρεσε, τη γέμιζε, την έπειθε όσο κα- νείς. 'Ηταν ό,τι της χρειά- ζόταν σ' αυτή την περίοδο της έρωτικής της ζωής. 'Υστερ' από τον χορο πού τόσο γρή- γορα είχε αισθανθεί με τό Νίκο ύστερ' από την άνα- στάσιση πού της είχε προ- ξενήσει τό άγαγορευμένο φιλή του Τάξη, άλλος δεν θάταν ικανός νά της δώση τό ζημέ- θημα, την ικανοποιή και την εκδίχηση άκόμα πού πο- θούσε.

Δέν ήταν, βλέπετε, μόνο η έρωτική άνάγκη πού την τρέλλαινε. 'Ηταν κι' ένα άλλο λόγο πού αισθανόταν κατάβαθα γιά τον Νίκο και γιά τον Τάξη. Μισούσε τον πρώτο γιατί τή ζήλευσε, την περιόριζε, την «τυραννούσε» ; αλλά προτιμούν γιατί είχε κανον- ήρη άνάκνος νά της παρήξει όποιαδήποτε άπόλαυση ο άνυπόφορος αυτός, ο καταναγκαστικός «συνέργος». Μισούσε τον δεύτερο γιά τό άξέχαστο παιχνίδι πού της έπαίξε και πού πάντα η ένδιώμησή του της άναβάζε τό αίμα στό κεφάλι. Φανταζόταν λοιπόν πως με τον Εθαγγελάκη θά μπορούσε νά εκδιχηθή και τους δύο. 'Ας μη τό μάθαιναν ποτέ. Της έφάνε πού θά τόξερε αυτή, γιά τον έαυτό της...

'Ηταν τόσο «κατάλληλος» ο παλιός της «φίλος» ! 'Από τότε είχε μαζί του έν' άλλο «φίλο», πού γρήγορα βέβαια θά τό ξανα- βρισκίε. Δέν ήταν από άγάπη, από αισθήμα ; ήταν από μιá σκοτεινή αλλοιώτικη, σχεδόν άνεφραστή σχέση πού είχαν οι δύο τους τό καλοκαιρι εκείνο στον Πόρο, όταν αυτή ήταν παιδούλα κι' εκεί- νος άντρας σωστός.

Πώς τά θυμόταν !... Στην άρχή, δεν ήταν οι δύο τους. 'Ηταν κι' άλλα χορησώπουλα μαζί, της ίδιας σχεδόν ήλικίας : η Λουκία, η Φρόσω, η Πόπη, φιληνάδες άχώριστες, και η μιá συγγένισσα πού Εθαγγελάκη μαζουρή. Τις έκανε γοστό τις μικρούλες, — η μεγα- λύτερη μόλις θάταν δεκαπέντε χρονών, — τον έκαναν γοστό, —γιατ' ήξερε νά γίνεται μ' αυτές σαν παιδί, — και πήγαιναν όλο μαζί του. Στο κωφεύει, στον περιότι, στά μάνα, παντού. Συχνά βρισκό- ταν και στην κάμαρα του ξενοδοχείου, στη βράζα, στο κωφάρι η κι' έξω σε καινού έρημιά. 'Ο Εθαγγελάκης, μαζί με τη συγγένισά του, τραβούσε και τις άλλες όπου ήθελε.

'Η Δώρα τού άρεσε περισσότερο, η Δώρα τού άρεσε... σά με- γάλη. Και γι' άγάπη της είχε αφήσει όλες του τις παρές κι' έτρεχε νύχτα μέρα μέ κανεις τις μικρές. 'Η συγγένισσα ήταν τό πρόσχημα γιά τον κόσμο, μέ και τό παράδειγμα γιά τις άλλες. Κι' όπος έ- κεινή στεκόταν νά την άγγίξη νά την φιλή, έτσι κι' αυτές. Σιγά- σιγά, είχαν γίνει τό ένα. Καθεμιá ένόμιζε τον Εθαγγελάκη σαν ένα μεγάλο δικό της συγγενή. Κι' όπος συμβαίνει καινού φορά, μέ τό κορίτσια σ' αυτή την ήλικία, όταν όπάζη άθώοτης μαζί και λίγη πονηρία, οι τρεις εκείνες, οι ξένες, έποικελούνταν γιά νά ερχονται σε κάποιε στενή συνάφεια μ' έναν άντρα.

'Ολοένα, ο 'Αλέκος ζευθορούταν περισσότερο, έπαίξε μαζί τους, τις έπαυσε στα γόνατα του, τους έλεγε ιστορίες, τους μιλούσε γι' άγάπη, τους φανέρονε μέ τρόπο κάποιε μυστικά της ζωής πού ήταν περιόργες νά τά μάθουν, τις φηότοσε, τις άνάκνινε... 'Έβρισσε νά χορημιούν όσ συνομάτες η νά λένε μεταξύ τους, μπροστά στους άλλους, συνθηματικά. 'Όλ' αυτά γιά τη Δώρα, πού τον τρέλλαινε τό μεγάλο της φίλο σά μεγάλη... Και σε λίγες μέρες έμεινε μόνο μ' αυτή... Γιατί οι άλλες, είτε ζήλευσαν άφού κατάλαβαν πως ξεχώριζε και προτιμούσε τη Δώρα, είτε φοβήθηκαν νά εξακολουθήσουν μιá τέτοια σκοτεινή σχέση, είτε άηδίασαν, — όπος πάλι συμβαίνει σε χο- ρίσια αυτής της ήλικίας, — άποτραβήχτηκαν μιá-μιá. 'Η Δώρα όμως μέ την προίμην, τη θεομή κι' άφορη φύση, εξακολούθησε.

Ξετρελλαμένη πού κι' αυτή, έβρισσε χίλιες προφάσεις, χίλια τε- χνάσματα, χίλιες πονηρίες, γιά νά μνή μονάχη με τό φίλο της. Και τότε άρχισε καθάυτο τό παράξενο εκείνο ειδύλλιο, πού βά- σταζε ως δύο έβδομάδες. Γιατί άν οι άλλοι δεν ύποτευθήσαν τί- ποτα — άν ήταν δυνατό νά φαντασθούν πως ο κ. 'Αλέκος, ένας τριανταπεντάχρης τότε τό λιγότερο, μπορούσε νάξη έρωτικές σχέσεις με την μπριπέτα τη Δώρα ! — ο γέρο — Πετρούπολος, όμως, πού ήξερε τον κόσμο και τους ανθρώπους καλύτερα, τά μυρίστηκε μόλις πη ε στον Πόρο κι' αυτός. Δεν ελε τίποτα, δεν έκανε κανένα κινώ- δαλο, — δεν ξανάφνε όμως τη Δώρα νά κινή βήμα σχεδόν από κοντά του, όπότε πηε την οικογένεια κι' έβγαυαν. 'Από τότε τά είχε με τον Εθαγγελάκη κι' είδαμε πως μίλησε γι' αυτόν στο Νίκο.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

"Έλληνες ερασιτέχναι από τους όμογενείς τους εγκαταστ'ήμενους στο Χα- τούμ παίζοντες στο Gaiety Theatre τής «Μοράβιαν» τού κ. Ξενοπούλου.

Τό «ειδύλλιο» αυτό άνα- θυμόταν τώρα η Δώρα και γινόταν άνω κάτω. Δεν ήταν η πρώτη τότε φορά πού δο- κίμαζε λίγον έρωτα. Πρω- τήτερα είχε κάνει κι' άλλες τέτοιες μικρές τρέλλες... 'Αλ- λά μ' αυτόν τον άνθρωπο ελχ' αισθανθεί κάτι καινού- γιο, αλλοιώτικο, πού δεν τό αισθάνθηκε, ούτε πρωτίτερα, ούτε κατόπι, μέ κανένα. Κι' ήταν ίσα — ίσα αυτό πού της χρειάζόταν τώρα : άπόλαση χωρίς αισθήμα, χωρίς τρυφε- ρότητες, χωρίς «σάχλες». Κά- τι, όμο, άγριο, ζωώδικο. Και φυσικά, τώρα, πού σά μεγάλη και παντρεμένη θά μπορούσε νά δοθή όλκληρη στο φίλο της, αυτό θά τό αισθανόταν χίλιες φορές δυ-

I. Π.

Ἦ πεθερά / Σὶν γαμβρὸς τρε, μὲν ἐπιστάθρονα ἀπὸ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς. — Λοιπὸν, γαμπρὸ μου, πὺ θά με πῶς τῶρα ; Τί θά ποῦ δειξῆς στὴν πόλιν σας ;

Ἦ Γαμπρὸς. — Τοῦ... σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου !...

Στὸ Πλημμελοδίκησιον

Ἦ Προδότης (στὴν κατηγορούμενον ἀπὸ τοῦ μὲν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς 15 μῆρῶν καταδίκης τῆς) — Ἔχεις νὰ προσθέσης τίποτα κατηγοροῦμενον ;

Ἦ Κατηγοροῦμενος. — Νὰ προσθέσω ; Τί λέξ. Προδότης ; Ἔγω ἔλεγα ν' ἀφαιρέσω...

Συζυγικαί... ἄβρῆτες

Ἦ Χείρ. — Καὶ τοιαῦς νὰ με βλέπῃς ἀπὸ πρόσωπο ; Ἦ Χείρ. — Γιατί ὄχι ! Μὲ τὸν καιρὸ ὅλα τὰ συνειθίζεις κανεὶς !...

Η ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Συμβαίνει πολλὰς φορὰς νὰ μεγαλοῦν ἢ τρίχεις καὶ τὰ νύχια τῶν νεκρῶν καὶ μετὰ τὸ λούσιμον τοῦ σώματός των. Ἀναφέρεται μάλιστα ἡ περιποίησις μιάς γυναίκας τῆς ὁποίας τὰ μαλλιά εἶχαν τόσο μεγαλώσει, ὥστε ἀπὸ σιρανταπέντε χρόνους μετὰ τὴν ταφὴν της, ὥστε γβαίναν ἔξω ἀπὸ τὴν χαραμίδες τοῦ τάφου της. Μόλις θύος τ' ἀγγείων, τοιφθῆσαν καὶ μεταβλήθησαν ἀέσος σὲ σπῆνη. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ποὺ ἡ ἀνάθεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία βασιλεύαν σ' ὅλην τὴν Εὐρώπῃ, τὰ φανόμην αὐτὰ ἔκαμαν ὥστε τοὺς νεκροὺς τῶν ὁποίων ἢ τρίχεις ἤξεναν μετὰ θάνατον, νὰ τοὺς θεωροῦν ὡς βουκόλας. Τοὺς ἐξθάβαν, ἔκαμαν τὰ σώματά των καὶ σποροῦσαν τὴ σπῆνη τοὺς στοῦς τέσσερις ἀνέμοις.

ΣΚΕΦΟΥΔΕΣ

Ἦ ἔρος εἶνε πόλεμος γι' αὐτὸ καὶ ὅλες οἱ ἔρωτικαὶ λέξεις εἶνε στρατιωτικαί : Νικητὴς ἔρος, ἔρος νικημένος, κατάκτησις καρδιάς, ὑποδουλῶν μιά καρδιά, κούρα μὴ εἶναι αἰχμάλωτός σας, δεσμός καρδιάς, καρδιά ἀπόρρητη, ἐκπρόθεσις καρδιάς, καλὴ αὐτὸς με καταδιώκει, μοῦ κάνει σαστή πολιορκία, ἔρος ἀνίκανος, κτλ. κτλ.

Κι' ἔννε κείνο ποὺ ἐπύρταν. Ἦ, μὰ εἶχε τύχη σὰ βουρὸ ἢ ἐρωτικῶτα αὐτὴ Δούρα !

Εἶχαν περῆσαι δύο σχεδὸν μῆνες ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν ὁ Νίκος εἶχε ἐγράψει πρὸς τὸν κύνονο ἢ Δούρα εἶχε ἀρξῆσαι ν' ἀπελπίσει, ὅταν ἔλαβαν, μιά μέρα, γιάνησε τὸ κούδουνι καὶ ἡ ὑπερήτρια ἀνήγγειλε μιά ἐπίσκεψιν, ἕνα κύμιον.

Ἦταν ἐξείνους !

Μὰ καὶ τί καλὴ σύττησι ! Ἐξείνη τὴν ὥρα, ἢ πεθερὰ ἔλειπε καὶ θάλειε ὡς τὸ βράδν' εἶχε πάει στὴν κηδείαν μιάς γουῆς κίληνάδας της. Ἦ Νίκος πάλι μολὶς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Τράπεζα ἔπρεπε νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος γιὰ νὰ ξαναγυρῆσῃ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔξιν. Κι' ὁ Ἀλέκος ὁ Εὐαγγελόσης εἶχε πάει μὴ πολιτικά καὶ δὲν εἶχε πῆ ὄνομα στὴν ὑπερήτρια, προβλεπτικῶς πάντα του, εἶχε σταίξει στὴν κούρα τὴν κόρα του. Ἦ Δούρα, λοιπὸν στὴν ἀνάγκη, θὰ μπορούσε τὰ κούρη ὀλοδοῦλον τὴν ἐπίσκεψιν ἢ — βλέποντας καὶ κἀνοντας — νὰ πῆ ἐν' ἄλλο ὄνομα, ὀλοδοῦποτε.

— Ὀψρ ! ἔκαμε τάχα μπροστὰ στὴν ὑπερήτρια διαφῶζοντας τὴν κόρα καὶ τὸν διῶξο ἢ νὰ τὸν δεχθῶ ;... Καλὰ. Ἦς περιμένῃ σὸ σαλονάκ' ἔρχομαι.

Μονάχη, πῆδηξε ἀπ' τὴν χαρὰ της. Καὶ βιαστικῶς, πέρασε τὸ πύκοντό της φρουστάνι καὶ ἔκανε τὸ πύκοντο μὴλό της χτένισμα, γιὰ νὰ τοῦ φανῆ ὅσο τὸ δυνατὸ πύκοντο καὶ νὰ τοῦ θυμίσῃ τὴ Δούρα τὴν τότε...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅπως τὸ περιέμενε: — Ἦ, μὰ σήμερον σὰς ξαναβροίξω ! τῆς εἶπε μολὶς τὴν εἶδε μπροστὰ του ὁ Ἀλέκος. Τὴν ἄλλη φορὰ, — θυμάστε ; — τρώματι νὰ σὰς γνωρίσω. Σήμερον... μοῦ φαίνεται πὺς εἶμασθε ἀξίωμα στὸν Πόρο ! — Τί καλὰ ! ἔκαμε ἢ Δούρα.

Καὶ τοῦ ἔγνεψε ὀδοῖατα, νὰ μὴν παραφρονῆσῃ, πὺς κάποιος τάχα, τοὺς ἀκούγε ἀπὸ δίπλα, γιὰ τὸν φοβήθησε νὰ τοῦ πῆ ἄμεσως πὺς ἦταν μονάχη...

- Ἐξείνους ἀπόρησε : — Ποιὸς εἶνε ;... — Ἦ πεθερὰ μου, φηθῆσαι ἢ Δούρα. Ἐξείνους ἔβαλε τὰ γέλια. — Γιατί ;... — Γιατί μοῦ λέτε ψέματα !... Ἦ κύριος εἶνε ἔξω ! ἢ μεγάλῃ κούρα εἶνε ἔξω ! Μόνον ἢ νέα κούρα εἶνε ἔξω !

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 10ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθ' ἑαυτὸν Σάββατον 27 Νοεμβρίου. Ἀφρονῆ ἐκτέλεσις ὅλης καὶ θαυμαστῆς εἰκόνας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἔξης : «Ἀπὸ τὸν Ἐρωτὰ στὴ Λαμνὸν», Ἦ ἱστορία Νινὸν γνὲ Λαγζλό, τὰ «Σπανιότατα Πράγματα τοῦ Κόσμου», «Ἀπὸ τὰ κῆρυκα τοῦ παλάτι», ὁ «Ἀσπρος Καβαλλόσης» μεσαιωνικὸ διήγημα, «Τρεῖς Τραγικοὶ Παιγνῆτες», «Ἀγνωστὸς σελίδος ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἁγία Ἐλένη», Οἱ «Ἐρωτες τοῦ Λαμνασίνου», «Ἐνας πύργος σὸν χαρτί» ὀδγγικὸ διήγημα, «Ἀπὸ τῆ ζωῆ τῶν ἐντόμων», «Ἦως πεθαίνουν οἱ ἀνδρεῖται» διήγημα τοῦ Κλωντ Φαρρό, κτλ. κτλ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένον. Ἐκτός αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμῦθια, ἀνέκδοτα, ἀστεία, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γυλογογραφίαι κτλ.

Αἱ ἐμφανίσεις τῆς στὸν κόσμον εἶνε σπανιόταται ἀλλὰ ἰδιαιτέρως «αναστασιονέλλα». Ἦσος ἔπειθὲ τὴν φροσιγονοῖα τῆς διακρίνει μιά παιδιῶστιχ φρεσάδα καὶ ἀνθρώπινη συγγνώμης δὲ στὰ θαυμασιῶς ὀραία γαλαζοχρῶσινα μάτια τῆς διακρίνεται μιά ἀδιὰκρῆ προσηύλογη σπῆρῶν. Καὶ πρῶτα ἢ κρισιώτερα γουῆτα τῆς ἀνοστή κούρας, εἶνε μιά σπανία ἔσωτερικότης ἀπυτελομένη ἀπὸ ἐπιτεμῆν ἠρόφρησιν καὶ μιά σπανία διανοητικότητα καὶ μεγάλῃ κελωσῶν καὶ ἐγγύενα. Τὸ ταλέντο τῆς ὡς διηγηματογράφου εἶνε ἐξαιρετικὸ, διότι κατέχει τὴν δύναμιν νὰ σπῆσῃ καὶ μὴ σπανίαν φροσιώτητα καὶ ἀλήθεια ἰδίως τοὺς λαϊκοὺς τύπους, καὶ τὸ χροσῶτό τῆς εἶνε ἀβίαστον. Τὰ μαλλιά τῆς κούρα καὶ κτενισμένα ἀπλοῦστατα προδίδου περισιώτερα χάρι στὴν εὐμορφίαν της. Πάντοτε ἀλλὰ κτενισμὸν καὶ κούρα. Ἦ φροσιγωμῶσι τῆς καὶ ἰδίως τὰ μάτια τῆς μαρτυροῦν αἰσθητικὴ μεγαλή, ἢ ὁποία φανερόνεται ὅμοι μόνον ὀπο τὸν τύπον μιάς ἀνέφροστις λατοῖας πρὸς τὴ γάτες τῆς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τριὸ ἀκαταγωνίστων λευκῶν ἀγκυρῶν. Ἦ Μεντζίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ φανταστικαὶ διασπῆτιδες τοῦ Τσαρλεστον καὶ τοῦ φῶς τριὸ κατακλῶζον καθε ἀπόγευμα τὰ ντάνισιν Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων καὶ χροσῶν με ἀποθαύμαστο κῆρι. Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην στὸ Καλοῖς κόσμος πῆρα πολλὺς, τουαλέττες ἀπογευματινῆς ἀλλὰ πολλὰ ἔξ αὐτῶν διεκρίνοντο διὰ τὴν κομψότητα τῆς φροσιμας των καὶ τῆς ἀριστοτεχνικῆς διεκοῖτις τῶν. — Μεταξὺ αὐτῶν σπουδασιώταται ἐμφανίσεις, κ. Κἀπαρη, κ. Ἀδαμίδου, κ. Παπαδάμ, δις Ἀμύμον, κ. Περζῆν, — Ἐπίσης παρενοῖθησαν ὁ Προσβος τῆς Γαλλίας κ. ντὲ Σουπρὸν, ἢ Προσβουρα τῆς Ὀλλανδίας, ὁ Γουαρντοῦ τῆς Ρουμανίας Προσβουρα, κ. καὶ δις Β. Μελά, κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Ἀ. Τσουκαλά, κ. καὶ κ. Νικολάου, κ. καὶ κ. Ὀθωνίου, κ. καὶ κ. Ἀφρονίου, κ. καὶ δις Ν. Νικολαΐδη, κ. καὶ κ. Ταριῆν, κ. καὶ δις Ζαλοκώστα κ. ἢ. π.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίσιος παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Ν. Νικολαΐδη ὀπο τῶν ἰε-ντανῶν. Ἦ οἰκοδόπινα ἔφερε τουαλέττα λίαν καλαίσθητη ἀπὸ βελούδο γουῆ-ἄρζάν ἐν συνδυασμῷ κρέπ-σατὲν οἰοδόχρημον.

— Ἦ δις Νικολαΐδη τουαλέττα ὀνειρωδῶς εὐμορφῆ ἀπὸ βελούδο — δέσμα φειδιού — σὲ ἀποφροσιν μπλε πασιῆ.

— Μιά ματιὰ στὸ εὐμορφὸν περιβόλι ὀπου εἶνε συγγεντωμένες ἄρκετες περιζωμῆες κελημιένες καὶ συνδυάζονται τῶσον ἄρμονικὰ αἱ ἐβαρινὰ τουαλέττες τὸν στὸ φρόντο τοῦ γαλανοῦ ὀφρανοῦ καὶ στὸ ἀνθισμένον πλάσιον τοῦ κῆπου.

— Μεταξὺ τῶν κομψοτέρων κ. καὶ κ. Μανέτα τουαλέττα μαῦρη καὶ λευκῆ, κ. καὶ δις Σκαρβαρὴ βελούδο γουῆ-ἄρζάν με πῆνιν λευκῆ, κ. καὶ δις Παπαδοπούλου μουσελίνα λευκῆ εὐμορφῆ πρῶσιν μαντιοπρῶσιν, κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη ζουῆζεττ ὀπορτό μαντιο ὀδοῖχρημον με γουῆνες φενά, κ. καὶ δις Τσακασιάνου ὀρασιώτη με τουαλέττα μπλε ζουῆζεττ καὶ βελούδο ὀδοῖχρημον καστῶν ροῦ με μπλε ζουῆζεττα, μαντιο μπλε γουαπέλλα γουορισιμένον με καστῶν μπλε, κ. καὶ κ. Γουαράρη τουαλέττα ροῦ καὶ μαντιο πῆ-γυρῆ, κ. καὶ δις Χαρσιώδου κροσιμένον τῆ-ἄρζάν κρέπ-ντ-σιν ποὺ κατέληγε σὲ γραμμῆς ροῖλε-ροκῆ, φουῖτα πῆσις ποὺ τελείωνε στὸ ἴδιο γουορισιμῶ καπέλλο ἀπὸ καστῶν ροῖλιν.

— Ἦ τελευταία παραστάσις τῆς κ. Φερρό εἶχε πολὺ κόσμον, καὶ μπροσῶς κανεὶς νὰ θαυμάσῃ καὶ εὐμορφῆς ἄρκετες καὶ τουαλέττες κομψῆς. Ὀλες σχεδὸν ἢ κούρες φροσῶσαν καπέλλα μικρὰ, καστῶνα καὶ βελουδένα καὶ μῆλλον μαῦρα, ἐπίσης καὶ ὀλες σχεδὸν ἔπαυσοφῶρια βουαδινὰ βελουδένα ἢ ντῶ γουορισιμῶ με ἀφθονες γουῆνες.

— Ἦ ὀρασιώταται τῆς βουαδεις ἦτο χωρὶς καπέλλο, κτενισμένη ποῦ ἀπὸ ὀσον καὶ ἀριστοτεχνικὰ χάρις στὴν πλοσῶσιν κομῆν τῆς, ἦτο ἢ κ. Νάντα Κυριαζοῦ με τουαλέττα μαῦρη καὶ ὀρασιώταν ρεν-νῶ γουῆ-ἄρζάν.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν κροσιμένον ἀπογευματῶ παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Μελέγκοφτῆς στὴν ἰδιοφροσῶν ἐξοχικῆν ἔπαυσιν των. Ἦ οἰκοδόπινα ἔφερε κομψὴν τουαλέτταν κρέπ-ντ-σιν γουῆ-ἄρζάν ἐν συνδυασμῷ ζουῆζεττ. Μεταξὺ τῶν παρεφροσιωτῶ ἦσαν κ. καὶ δις Μαζοῦ, κ. καὶ κ. Μαζουριάνη ὀρασιώτη με μαῦρη τουαλέττα, κ. ἢ κ. Ἀγαπητοῦ, κ. καὶ κ. Χαριλάου λίαν καλαίσθητη τουαλέττα κ. καὶ κ. Ἀντωνιάδη ποῦ κινετικῆ φροσιγωμῶ δις Ἦ. Σταῖον ποῦ εὐμορφῆ με τουαλέττα βελουδινῆ ροῦ, κ. καὶ δις Ἰατροῦ κομψὴν τουαλέττα, κ. καὶ κ. Δ. Βασιλειδῆ κομψοτάτη τουαλέττα πρῶσιν κ. καὶ κ. Παταγωροῖου — ὀρασιώτατη ἐμφανίσις — με τουαλέττα μαῦρη καὶ λευκῆ, κ. καὶ κ. Πελεστρίνο τουαλέττα βι-ροῦ, κρέπ-σατὲν καὶ βελούδο. Ἦ Μεντζίν